

Хр. Д. Златаревъ

Витлеемската пещера.

Една вечеръ, презъ декемврий, Мария и Йосифъ съ морни стѣпки се приближаваха до Витлеемъ. Тѣ бързаха, следъ тридневно мжчително пътуване, да стигнатъ най-сетне въ тоя градецъ. Тогава той изглеждаше още по-хубавъ, разположенъ на бѣлия хълмъ, цѣлъ по-тъналъ въ зеленина, всрѣдъ лозя и градини съ маслинови и смокинови дървета.

Денътъ бѣше вече превалилъ, когато двамата пътници слѣзоха по пътя отъ Витания за Витлеемъ. Хладниятъ вечерникъ откъмъ Мрътво море се чувствуваше тукъ още по-остро. Бързо спускащиятъ се надъ земята здрачъ обгръщаше тая вечеръ планини и долини съ нѣкаква особена тайнственостъ. Тя видимо караше стадата овци да гледатъ нѣкакъ въпросително и да се събиратъ по-близу около пастиритѣ си. Тукъ-тамъ се чу-